

Miscommunicatie

Hoe ver ga jij om jezelf te beschermen?

Miscommunicatie

Hoe ver ga jij om jezelf te beschermen?

Tebrina Moulay

© 2020 Tebrina Moulay

© 2020 Proudweirde

ISBN 9789403605203

Auteur en Cover: Tebrina Moulay

Alle rechten voorbehouden

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Gelijkenissen met bestaande personen berust op toeval

I freaking did it!

Proloog

Het was de zoveelste keer dat ik schreeuwend en doorweekt van het zweet wakker werd. Ik kwam met moeite overeind en wreef het slaap uit mijn ogen. Mijn hoofd deed pijn en mijn mond was droog, mijn tong voelde aan als een dikke, vreemde lap.

Ik wist dat ik niet thuis was. Het was een gevoel, een instinct, al kon ik mijn laatste herinneringen niet meer terughalen. Ik deed er ook geen moeite meer voor. Mijn geheugen begon steeds verder achteruit te gaan, ik begon zelf steeds verder achteruit te gaan, mijn hele leven was in een korte tijd achteruit gegaan. Er was zoveel verwarring dat het chronisch was geworden. Alles was zo onwerkelijk, alsof ik het laatste beetje grip aan het verliezen was, terwijl ik aan één hand boven een afgrond hing.

De kamer waar ik in lag was donker, ik kon alleen de silhouetten van een aantal meubels onderscheiden, waaronder een soort dressoir en een grote kast. Het rook er muffig, naar een oude en verlaten woning, zo voelde het ook aan, oud en leeg met een duister tintje.

'Hallo..?' Mijn stem galmde door de ruimte en stoof langzaam weg, waarna het weer stil werd.

Ik had geen idee waar ik was, mijn brein liet me in het duister zitten en weigerde om mee te werken, om me iets te laten herinneren. De angst om in gevaar te zijn zei me te vluchten. Ik gooide meteen mijn voeten over de rand van het bed en sprong op, iets te snel, waardoor mijn hoofd duizelde en mijn zicht wazig werd. Om mezelf staande te houden groef ik in een impuls mijn voeten in de vloer en schreeuwde het bijna uit van de pijn. De vloer was bezaaid met gebroken tegels, ze lagen her en der verspreid. Het haalde de wonden op mijn voeten, die nog niet volledig waren genezen, weer opnieuw open. De drang om te vluchten was sterker dan de pijn in mijn voeten. Mijn hersens schakelden de pijn uit en stapje voor stapje volgde ik mijn weg door de donkere kamer tot ik werd opgeschrikt door een vreemd gevoel aan mijn voeten.

Wat is dit!?

Mijn ingehouden paniek kwam met een forse kracht tevoorschijn wat zich uitte in elke vezel van mijn lichaam, mijn hartslag en

ademhaling versnelden en mijn spieren spanden zich aan. Het duister vergrootte mijn emoties die al een rommeltje waren.

Ik moet iets kunnen zien!

Bijna hysterisch liep ik op een muur af die ik wild betastte op zoek naar een lichtschakelaar. De muur voelde hetzelfde aan als de vloer, het was ruw en scherp en zat vol met gaten, grote gaten. Door mijn wilde handelingen haalde ik mijn handen open, waar ik op dat moment niets van merkte, de paniek overheerste, paniek dat groeide met de minuut.

De eerste muur leverde niets op evenals een tweede. De wanhoop hield me als een opgejaagde prooi in de gaten, maar ik weigerde om op te geven en gooide mezelf tegen een derde muur aan. Ook deze was zwaar gehavend, alsof er met een sloopkogel tegenaan was geramd, scherpe betonnen uitsteeksels beschadigden mijn al gehavende handen nog meer. Het lukte me niet om mezelf in te houden, ik moest iets kunnen zien en net voor de wanhoop me inhaalde klapte ik met mijn rechterhand tegen een glad oppervlak aan, een vierkant kastje van kunststof. *Licht!*

Zonder enige twijfel gaf ik een klap op de knop, waarmee het licht direct aansprong. Het licht scheen zo fel dat het pijn deed aan mijn ogen. Ik kneep ze stijf dicht en wachtte even voor ik ze weer opendeed en de ruimte bekeek, een ruimte waar maar één blik voor nodig was om mijn duffe hoofd in één klap wakker te maken.

1

‘Vrijdagavond en ik heb het rijk alleen, alweer,’ zei ik met een zucht in het niets.

Ik stond tegen het aanrecht geleund en keek somber de lege keuken in. Kevin, mijn man, werkte als partner in het advocatenkantoor van zijn vader, Rick. Werkverslaving zat in de familie, dat had ervoor gezorgd dat de naam Moreliz groot was geworden, maar sinds het bedrijf zich voorbereidde op een grote zaak tegen een bouwbedrijf, zag ik Kevin praktisch helemaal niet meer, zelfs de weekenden werkte hij onvermoeid door.

Het recht was mij niet onbekend, ik heb de titel ‘Bachelor of Laws’ gehaald, met moeite moet ik daaraan toevoegen. Ik heb me nooit echt thuis gevoeld in de juridische wereld en ben uiteindelijk een andere weg ingeslagen, de journalistiek. Inmiddels was ik al een aantal jaar werkzaam als freelancer, waar ik eigenlijk alleen nog maar zaken aannam die me interesseerden. Mijn baan was dan ook geen noodzaak, Kevin en ik hadden het financieel gezien erg goed. Ik werkte omdat het mij voldoening gaf en omdat Kevin en ik elkaar nog maar weinig zagen was het fijn om zelf iets om handen te hebben.

Ik schonk een glas vol met rode wijn en nam het mee naar de bank waar ik de televisie aanzette. Een paar dagen geleden was ik begonnen aan een nieuwe serie, maar deze keer lukte het me niet om mijn aandacht erbij te houden. Er hing al een tijdje iets in de lucht, een vreemde spanning die toenam, ik kon het alleen niet verklaren en dat frustreerde.

‘An, kom mee naar bed,’ fluisterde Kevin.

Ik schrok wakker op de bank. Op de klok in de keuken zag ik de tijd staan, 01:30 uur.

‘Ben je nu pas thuis?’ vroeg ik door een gaap heen.

‘Het is een gekkenhuis op de zaak, maar nu ga ik slapen, morgen weer een nieuwe dag,’ antwoordde Kevin en met die informatie moest ik het maar doen.

Vanwege zijn geheimhoudingsplicht vertelde hij me inhoudelijk niets over zijn lopende zaken. Ik begreep het, maar ik begon er

moeite mee te krijgen. Kevin was ondertussen zeven dagen per week aan het werk, wanneer hij thuis was hadden we nog maar weinig om over te praten. Het alleen zijn viel me zwaar, ondanks dat ik mezelf goed wist te vermaken. Ik had behoefte aan een project, een opdracht om mezelf even volledig aan over te leveren. Afleiding, ik had afleiding nodig.

In de hal werd ik overspoeld door het geluid van rinkelende telefoons, boven diverse stemmen. Er liepen mensen her en der door de ruimte, ze hadden allemaal eenzelfde strakke blik, gefocust op hun doel, waardoor ik zo goed als onopgemerkt bleef. De chaos was gewoon. Er werd wel eens vaker in het weekend doorgewerkt, maar niet op deze manier. Het was duidelijk dat er iets aan de hand was.

Het kantoor van Moreliz was mijn tweede huis, wanneer ik thuis geen rust kon vinden zocht ik daar een plekje om te werken, er was immers ruimte genoeg.

‘Kijk eens wie daar is!’ Hoorde ik een bekende stem zeggen. ‘Ga je aan het werk of kom je stiekem voor mij?’

De stem was afkomstig van Steffy, één van de secretaresses van Rick en Kevin en tevens mijn beste vriendin.

‘Ik kom voor jou natuurlijk. Zin om samen een hapje te eten?’

Kevin en ik aten nog maar sporadisch samen en wanneer hij wel op tijd thuis kwam viel er een ongemakkelijke stilte. Ik wilde weer eens een gesprek voeren tijdens een maaltijd.

‘Je kunt mijn gedachten gelezen, An, Luke is de hert op en ik kan ook wel wat gezelschap gebruiken.’

‘Twee witte wijn alsjeblieft.’ Hoorde ik Steffy tegen de barman van de Rough Pillow zeggen. Het eetcafé was al jaren onze stamkroeg, ze serveerden er niet alleen de lekkerste gerechten, er werd ook gedanst, iets waar Steffy en ik dol op waren.

Ik zocht ons vaste plekje op en probeerde Kevin te bellen, maar hij nam zijn telefoon niet op.

Hij is de laatste tijd slecht bereikbaar, voor mij in ieder geval.

Ik kon het niet helpen om alles op mezelf te betrekken. Kevin was altijd druk met zijn telefoon in de weer, maar wanneer ik hem belde

leek hij me te negeren.

Steffy kwam aangelopen met twee grote glazen wijn.

‘Heb je al een nieuwe opdracht gevonden?’ vroeg ze geïnteresseerd.

‘Nee, was het maar waar, een klus waar ik mijn tanden echt in kan zetten is zeer welkom.’

Steffy legde haar hoofd in haar handen en keek me liefelijk aan.

‘Je mag mij wel helpen. We komen om in het werk en je hebt de kennis in huis.’

Ze had het vaker gevraagd, maar de juridische wereld was niets voor mij en daarnaast was ik erg gesteld op mijn vrijheid.

‘Sorry Stef, maar het lijkt me geen goed idee om met mijn man en schoonvader samen te werken.’

Ik kon goed met Rick overweg, maar op de werkvloer kon het een behoorlijke tiran zijn, niet mijn type werkgever.

‘Het komt wel goed, Stef. Ik vind wel weer een leuke opdracht.’

De tijd vloog voorbij en de wijn vloeide rijkelijk, waardoor ik mijn spanningen even vergat tot ik opschrok van mijn telefoon die vibreerde in mijn broekzak. Ik haalde het apparaat tevoorschijn en zag Kevin’s foto oplichtten in mijn beeldscherm.

‘Hoi schat,’ zei ik vrolijk door de telefoon.

‘Waar ben je?’ bromde hij terug.

‘Ik zit in de kroeg met Steffy, ben jij al thuis?’

‘Ha die Kevin!’ lalde Steffy door mijn telefoon heen.

‘Jullie hebben het gezellig zeker?’ Kevin’s toon was niet te doorgronden en ik begon me spontaan schuldig te voelen.

‘Zal ik naar huis komen?’ vroeg ik voorzichtig.

‘Kijk maar, ik zie je wel!’ Kevin hing op zonder gedag te zeggen.

De sfeer was abrupt veranderd, iets wat Steffy niet ontging.

‘Gaat het wel goed met jullie?’

‘Jawel hoor, Kevin is gewoon gestrest vanwege het werk. Er is niks aan de hand,’ zei ik zonder twijfel, al was ik er zelf niet helemaal van overtuigd.

‘We nemen er nog eentje en dan ga je naar huis,’ stelde Steffy voor.

‘Ik ga liever meteen, het is al laat.’

Het telefoontje van Kevin had me van slag gemaakt en ik wist dat het me niet zou lukken om dat gevoel van me af te zetten totdat ik Kevin had gezien.

Is Kevin boos omdat ik met Steffy in de kroeg zat?

‘Goh je wist nog waar je woonde?’ Hoorde ik Kevin vanuit de keuken zeggen, toen ik binnen kwam. Hij zat aan de keukentafel onderuit gezakt op een stoel met een glas whisky in zijn hand en de fles voor zich op tafel. Zijn stropdas zat los om zijn nek en zijn blouse was verkreukeld. Hij zag eruit alsof hij in zijn pak had geslapen.

‘Ik heb je geprobeerd te bellen, maar je was niet bereikbaar.’

Het was duidelijk dat Kevin in een slechte bui was, wat betekende dat ik op mijn woorden moest letten.

‘Je hebt gezien hoeveel stress er op de zaak heerst, wij werken ons uit de naad en jij gaat lekker de kroeg in!’

‘Sorry,’ stamelde ik. ‘Heb je al gegeten?’ vroeg ik om het onderwerp zo snel mogelijk te veranderen voordat het uit zou draaien op ruzie. ‘Ja! Ik ga naar bed,’ antwoordde hij humeurig en gaf daarmee aan dat ons gesprek over was.

Kevin schoof zijn stoel ruw naar achteren en stond op. Ik twijfelde om achter hem aan te gaan, maar ik wilde de taak van pispaal niet op me nemen, hij had zijn moment gehad.

Kevin was een temperamentvolle man, maar de laatste tijd kwam hij steeds vaker in een slecht humeur thuis. Ik kon er slecht tegen, ik hield niet van ruzie en deed dan ook mijn uiterste best om het daar niet op uit te laten draaien, zelfs als ik daarvoor onterecht zijn uitpattingen moest aanhoren.

Ik stelde het zolang mogelijk uit om naar bed te gaan, hopen dat Kevin al in slaap zou zijn, maar toen ik eenmaal het bed in wilde stappen werd ik verrast door zijn slaperige stem.

‘Kom bij me,’ zei hij en spreidde zijn arm uitnodigend om bij hem te komen liggen.

Het liet me zijn humeurige bui vergeten en ik nam zijn uitnodiging aan door mijn hoofd op zijn borst te leggen. Ik had hem gemist.

2

Ik werd gewekt door het geluid van rinkelende kopjes. Sinds Kevin de weekenden doorwerkte begonnen mijn weekenden ook vroeg, uitslapen was er niet meer bij. Ik werd nergens toe verplicht, maar de ochtend was het enige moment wat me het gevoel gaf nog steeds een echtgenoot te hebben.

Met een slaperig hoofd trok ik mijn ochtendjas aan en liep naar beneden waar ik Kevin in de keuken hoorde rommelen 'Goedemorgen, An, koffie?' vroeg Kevin toen ik de keuken in kwam lopen. Zo opgefokt als hij vannacht was, zo relaxed was hij nu. Hij reikte me een mok met koffie aan die ik gretig aanpakte. 'Lekker. Dank je.'

Ik nam plaats aan de eettafel en legde mijn voeten op de stoel voor me, waardoor ik onderuitgezakt in de stoel hing.

'Je had voor mij je bed niet uit hoeven komen hoor,' zei Kevin.

'Ik ben nu toch wakker en zo heb ik nog wat aan mijn dag.'

'Het ziet er niet naar uit dat je wakker bent,' lachte Kevin. 'Ik ga er vandoor. Hou er maar rekening mee dat het weer laat gaat worden.'

Hij zette zijn lege koffiebeker op het aanrecht, pakte zijn autosleutels van tafel en drukte onderweg een kus op mijn hoofd.

'Tot vanavond, Annie.'

'Tot vanavond, Kev.'

Zijn ommezwaai was niet uitzonderlijk, Kevin werd steeds wispelturiger. Ik lette ook te veel op zijn gedrag, wat voornamelijk kwam door mijn verveling. Kevin was alleen maar aan het werk en ik moest mezelf maar zien te redden.

Het zal vast een interessante zaak zijn, dacht ik een beetje spottend.

Ik wist niet meer dan dat het te maken had met een ongeval op de werkvloer, waaraan een werknemer was overleden. Hoe triest het ongeval ook was, in eerste instantie interesseerde de kwestie me niet. Het was de vreemde geheimzinnigheid die om de zaak heen hing wat mijn nieuwsgierigheid triggerde.

Ik had mijn werkzaamheden nooit gemengd met die van Kevin, we waren beiden zeer verschillend, ook in ons werk, een samenwerking was vragen om problemen. Ik was sowieso op mijn best wanneer ik alleen werkte.

Als journalist was nieuwsgierigheid een must, waar ik een overschot aan had. Onderzoek doen, het onderste uit de kan halen was één van de uitdagingen in mijn beroep waar ik echt van kon genieten. De eerste stap was gezet, mijn nieuwsgierigheid was gewekt en zonder enig doel typte ik de naam 'Builder Construction' in de zoekbalk van Google. Ik wilde weten wat er zo bijzonder was aan het bedrijf waar mijn man zo druk mee was.

Een klein kijkje nemen kan geen kwaad.

Het bouwbedrijf Builder Construction was voor mij volstrekt onbekend, toch was het bedrijf geregeld in de media verschenen en niet altijd in de positieve zin. Ze waren vooral berucht om de vele claims die zij verzamelden. Volgens een aantal bronnen nam het bedrijf de regels niet zo nauw, iets waar de claims geen verandering in hadden gebracht. Het bedrijf was nog nooit vervolgd, alle claims waren beëindigd met een schikking. Nu waren schikkingen an sich niet verdacht, maar ik wist van een aantal claims het schikkingsbedrag te achterhalen, wat in totaal om zo'n vijftig miljoen Euro ging. *Dat zijn flinke uitkeringen geweest.*

Ik kwam een artikel tegen uit 2010 waarin een journalist vermoedde dat Builder onderdeel van de maffia was. Ik schoot in de lach, dat ging mij zelfs te ver, maar bij nader inzien zat er misschien wel een kern van waarheid in. Het bedrijf had overduidelijk iets te verbergen en ik wilde meer weten, alleen de zaak van Kevin en Rick hield me tegen. Ik zag het niet zitten om met ze samen te werken, in dit geval was het goed mogelijk om ze dwars te zitten. Kevin zou het niet op prijs stellen als ik me zou bemoeien met zijn actieve zaak, daar kon ik vanuit gaan.

Ik was een voorstander van eerlijkheid in een huwelijk, maar als ik Kevin niets zou vertellen hoefde ik ook niet te liegen, bovendien hoefde hij zich nergens zorgen over te maken, tot dusver toonde ik enkel interesse in het bouwbedrijf waar veel over gespeculeerd werd. Ik had geen concrete plannen, ik wilde alleen het echte verhaal weten. Wat had Builder Construction te verbergen?

Ik had behoefte aan een nieuw project om mezelf bezig te houden en dit onderwerp kwam op het perfecte moment aanwaaien.

Ik begon fanatiek met de voorbereidingen, ik maakte op mijn computer een verborgen map aan, zodat ik mijn werk enigszins

verborgen kon houden voor Kevin, wanneer hij gebruik maakte van mijn computer. Om mezelf en mijn familie te beschermen maakte ik ook meteen een nieuw e-mailadres aan, onder een andere naam. De naam Moreliz had in mijn voordeel kunnen werken, maar ik liep daarmee ook meteen het risico dat Kevin en Rick achter mijn plannen zouden komen voordat ik de kans kreeg om ze uit te voeren.

Ik creëerde de naam Esther Adams door de namen van twee oude burens samen te voegen. Esther en Adam hebben een aantal jaar bij ons in de straat gewoond. Zo nu en dan kwamen we bij elkaar over de vloer voor een drankje tot zij emigreerden naar Canada. Kevin en ik hebben ze daar nog eens opgezocht, maar daarna is het contact helaas verwaterd.

De naam Esther Adams was gemakkelijk te onthouden en ik maakte meteen gebruik van mijn nieuwe e-mailadres. Ik benaderde een aantal auteurs die een artikel over Builder Construction hadden geschreven. De meeste artikelen hadden vragen opgeroepen, ik hoopte dat de auteurs mij meer informatie konden geven, maar uiteindelijk sloeg de twijfel toe.

Loop ik niet te hard van stapel?

Het was niet mijn bedoeling om Kevin en Rick tegen te werken. Ik had al snel doorgehad dat de zaak tegen Builder geen alledaagse zaak was, maar het was ook mogelijk dat ik het groter maakte dan het was. Het bedrijf had mijn nieuwsgierigheid in ieder geval gewekt en de volgende stap was moeilijk tegen te houden.

Ik overtuigde mezelf door er vanuit te gaan dat ik Kevin en Rick tot hulp kon zijn. Zij mochten een groot team professionals om zich heen hebben, mijn tactieken konden mogelijk ook van pas komen.

3

Na een onstuimige nacht werd ik wakker voordat de wekker afging. Ik voelde mezelf alles behalve uitgerust.

Koffie, An. Je hebt koffie nodig.

In de keuken haalde ik uit het keukenkastje boven het koffiezetapparaat een pot koffiebonen tevoorschijn. Ik draaide de dop van de pot en haalde diep adem. Het warme aroma van de koffie prikkelde mijn neus. Ik hield van koffie, vooral in de ochtend. Ik had het niet alleen nodig om te kunnen functioneren, ik genoot er echt van.

Terwijl het apparaat stond te pruttelen bladerde ik door wat reclamefolders die op de eettafel lagen. Mijn oog gleed even over mijn laptop, die op dezelfde plek lag waar ik het de vorige dag had achtergelaten. De twijfel die ik eerder had, of het wel verstandig was om te gaan spitten in Builder Construction, werd nu overstemd door mijn nieuwsgierigheid. Ik vroeg me af of ik al reacties had gekregen op de mails die ik gister had verstuurd. Mijn geduld werd op de proef gesteld door gestommel van boven, een teken dat Kevin wakker was. Voor het eerst sinds tijden vond ik het niet erg dat hij naar kantoor zou gaan, ik had deze keer zelf iets te doen.

Kevin probeerde lopend zijn stropdas te strikken en keek me bezorgd aan. 'Jij was vroeg, An. Niet goed geslapen?'

'Nee niet echt, maar ik kan gelukkig rustig aan doen.'

'Heb je geen opdrachten op het oog?' vroeg hij opeens.

Ik schrok van zijn vraag, Kevin had de laatste tijd weinig interesse in mij getoond, zijn timing was bijzonder.

'Jawel, ik ben al met het één en ander bezig,' antwoordde ik vaag.

'Gelukkig, anders moest ik me ook nog zorgen om jou maken.' Hij drukte een kus op mijn wang. 'Wacht maar niet op mij, het zal wel weer laat worden.'

Ik zag even een glimp van de Kevin waar ik smoorverliefd op was geworden. De laatste tijd begon hij steeds meer op een kopie van zijn vader te lijken, een tiran. Ik had geen hekel aan mijn schoonvader, maar het was geen makkelijke man. Hij was gewend om de lakens uit te delen, dingen moesten op zijn manier gedaan worden en wanneer hem iets niet aanstond liet hij dat duidelijk

blijken, meestal niet op een vriendelijke manier. Kevin was niet zo extreem als zijn vader, maar wanneer hij een pestbui had verstopte hij zijn gevoelens niet, dat was de laatste tijd goed te merken. Kevin en ik waren ruim tien jaar samen, waarvan zo'n vijf jaar getrouwd. Het is allemaal begonnen op een feestje van een gezamenlijke kennis, vlak na onze studie. Kevin kwam de ruimte binnen gelopen en ik kon mijn ogen niet van hem afhouden. Hij was lang, gespierd en knap, maar zijn licht grijze ogen, zorgden ervoor dat ik als een blok voor hem viel. Zijn ogen leken door mijn lichaam te boren en mijn ziel aan te raken.

Kevin was in die tijd een echte machoman, wat hij overigens altijd is gebleven. Hij had me in een mum van tijd in zijn macht. Eén blik in zijn ogen was genoeg en daarna ging alles heel snel. Binnen een paar maanden woonden we samen, alleen mijn ring vereiste wat geduld, tot ons vijfjarig jubileum om precies te zijn. Het stond als een film in mijn geheugen gegrift. Steffy en Luke brachten me die bewuste avond naar het strand, ik was in de veronderstelling dat we ergens iets zouden gaan drinken, maar Kevin had andere plannen. Een deel van het strand stond vol met kaarsen in een glazen pot, de vlammetjes dansten sierlijk door een lichte bries. Er was een pad richting de zee vrijgemaakt, waar Steffy me naartoe duwde. Ik was zo onder de indruk van het aanzicht dat ik er roerloos naar stond te kijken. Dankzij Steffy's duw liep ik het pad af, waar Kevin aan het eind stond te wachten met een ring in zijn handen. Ik gaf Kevin bijna geen kans om zijn toespraak af te maken, ik had al drie keer 'ja' gezegd. Kevin probeerde vervolgens de ring om mijn vinger te schuiven met iets teveel enthousiasme, waardoor hij de ring per ongeluk liet vallen. Van schrik doken we allebei naar de grond om de ring te zoeken en klaptten met een flinke vaart met onze hoofden tegen elkaar aan. De ring vonden we gelukkig net op tijd terug voordat het meegesleurd zou worden door de zee. Het was een onvergetelijk moment en mijn aanzoek gaf me naast een ring nog een andere zichtbare herinnering, een blauw ei op mijn voorhoofd waar ik een week mee heb rondgelopen.

De gedachten aan die dag lieten alle emoties weer even terugkomen. Kevin's aanzoek was onverwacht geweest en bijna perfect. Ik kon me geen betere man wensen, maar er was in de loop

der jaren wel het één en ander veranderd. We waren zelf veranderd.

Ik was blij dat Kevin niet had doorgevraagd naar mijn opdracht, wat moest ik hem vertellen, dat ik ook onderzoek deed naar Builder? Liegen ging me te ver, maar ik vond het niet nodig om hem te vertellen waar ik mee bezig was. Een onderzoek van mijn kant hoefde zijn werkzaamheden niet meteen te beïnvloeden, daarnaast ging ik er vanuit dat de advocaten het bouwbedrijf zelf ook uitplozen, alleen hadden zij te maken met juridische regels. Als journaliste had ik ook te maken met gedragsregels, maar om eerlijk te zijn leefde ik die niet altijd na. Ik was betrouwbaar en zorgvuldig in mijn werk, mijn informatie baseerde ik op feiten die ik zelf controleerde. Het was de manier waarop ik soms aan mijn informatie kwam wat niet altijd door de beugel kon. Ik ging daarin niet extreem ver, maar ik wilde nog wel eens een risico nemen.

Mijn enthousiasme bij het openen van mijn mail verdween bij het zien van een lege mailbox. Ik had nog geen reacties gekregen op mijn verstuurde mails, waardoor ik zelf op zoek moest gaan naar bronnen om informatie vandaan te halen. Het internet stond vol met vermoedens over het bedrijf, maar er misten nog steeds bewijzen waardoor de vermoedens als geruchten werden gezien. Velen waren hun interesse in Builder al jaren eerder verloren en gaven artikelen over het bouwbedrijf dan ook geen aandacht meer. Ik startte bij artikelen die mogelijk al tientallen keren onderzocht waren, maar ik moest bij het begin beginnen.

Builder Construction was in het jaar 2006 opgezet door twee vrienden die het binnen een jaar doorverkochten aan Donald Oxa, een tweeënvijftigjarige vastgoedhandelaar. Eind 2008 maakte het bedrijf, met de nieuwe eigenaar en zo'n zeshonderd werknemers, een omzet van ruim tweehonderd miljoen euro.

Dat is een zeer goede zakenman.

Ik vond het opmerkelijk dat een vastgoedhandelaar geïnteresseerd was in de bouwsector, maar ik vond het vooral bijzonder dat Oxa zijn zinnen had gezet op een onbekend en zeer jong bedrijf. Oxa had goed gevulde zakken, hij had op zijn veertigste al met pensioen kunnen gaan en de rest van zijn leven in een vijfsterrenresort door

kunnen brengen. Als het hem ging om invloed, om naast de vastgoedwereld ook van invloed te willen zijn in de bouwsector, dan had hij met gemak een bekend en succesvol bedrijf kunnen kopen. Het riep bij mij vragen op, waardoor ik meer wilde weten over Donald Oxa.

Er was een hoop over de man geschreven, veelal lovend. Donald Oxa, de man die zonder diploma's groot was geworden. Hij was voor velen een idool, een bewijs dat je zelfstandig een succes kunt worden.

Oxa's privé leven kreeg ook regelmatig een podium, voornamelijk zijn twee mislukte huwelijken en zijn daar uit voortgekomen kinderen, waar hij schijnbaar een moeizame relatie mee had. Ik vond diverse foto's van Builders topman. Zijn uiterlijk was anders dan ik me had voorgesteld, hij deed me niet denken aan een man die werd vergeleken met de maffia. Oxa had een charmante, zelfs sympathieke uitstraling.

Dat zijn meestal de ergste, dacht ik spottend.

Het was niet gemakkelijk om interessante informatie over de vastgoedhandelaar te vinden met betrekking tot Builder, in ieder geval niet hetgeen waar ik naar zocht. Het leek erop alsof die twee los van elkaar stonden. Wanneer het over Builder ging, voornamelijk in negatieve zin, werd Oxa's naam buiten beschouwing gelaten, wat ik alweer opmerkelijk vond.

Builder werd verdacht van allerlei illegale praktijken, van witwaspraktijken tot drugshandel, maar tot dusver had niemand het kunnen bevestigen. Wel vond ik een aantal stukken over oud-werknemers van Builder die zich hadden uitgesproken over hun voormalig werkgever. Ik wist drie namen te achterhalen, Matan Bergs, Bennie Green en Jack Laine.

Deze mannen kenden elkaar niet, maar deelden wel een openlijke mening over het bedrijf, al kon ik de exacte mening nergens vinden. De uitspraken werden door de media beschreven als 'een werknemer van het bouwbedrijf verklaarde dat het bedrijf zich bezig hield met illegale praktijken'. Om wat voor praktijken het ging werd niet duidelijk gemaakt.

Matan Bergs was de eerste die zich tegen zijn werkgever keerde, door zijn uitspraken werd er zelfs een onderzoek naar het bedrijf

gestart, maar daar is nooit een resultaat uit voortgekomen. Een paar maanden na het onderzoek is Matan Bergs omgekomen bij een noodlottig verkeersongeval. Hetzelfde was gebeurd bij Bennie Green. De rillingen liepen opeens over mijn lijf, ik leunde achterover in mijn stoel en bekeek de artikelen nogmaals.

Heeft Builder met deze ongevallen te maken?

Ik wilde niet zomaar meegaan met de hysterie, er was een grote kans dat de verhalen waren verergerd om Builder in slecht daglicht te zetten, toch zei me iets dat dit bedrijf niet helemaal pluis was. Het verbaasde me dan ook dat het onderzoek, wat dankzij de uitspraken van Matan Bergs in werking was gezet, niets had opgeleverd en ik betwijfelde wat er precies was onderzocht. Als het onderzoek zich alleen had gericht op de bedrijfsveiligheid, dan was de kans groot dat andere dubieuze zaken over het hoofd waren gezien.

Omdat de zaak van Kevin en Rick om een bedrijfsongeval ging onderzocht ik of er in het verleden meerdere ongevallen hadden plaatsgevonden. De resultaten verrasten me. In 2010 was er ook een werknemer omgekomen op de werkvloer. Het recente ongeval was dus niet de eerste geweest met een dodelijke afloop, voor zover ik mijn informatie kon vertrouwen. Er waren meer ongevallen geweest, in verschillende mate van ernst en de meeste betrokkenen die werk hadden gemaakt van hun leed waren allemaal tot zwijgen gebracht met smartengeld. Dat gebeurde wel vaker, maar in dit geval maakten de zwijgende gedupeerden me alleen maar wantrouwiger. Builder Construction leek steeds mysterieuzer te worden. Ik had ze verdacht van belastingfraude of dergelijke, maar dit leek veel verder te gaan.

'Ik heb een borrel nodig!' zei ik tegen mezelf, terwijl ik mijn hoofd losmaakte van mijn laptop en de keuken bekeek. Onze prachtige keuken waar we zo trots op waren.

Er zat wat werk in de industriële look en Kevin en ik waren het niet meteen met elkaar eens. Ik was gek op natuurlijke materialen, bij voorkeur hout, waar ons overige meubilair uit bestond. Kevin had zijn zinnen gezet op een moderne keuken en weigerde om daar vanaf te wijken. We zijn uiteindelijk tot een compromis gekomen, de keuken is een combinatie geworden van stijlen. Zo hielden we de

marmeren tegelvloer, die doorliep over de gehele benedenverdieping, maar gaven de muren en het aanrecht een betonlook. De keuken zelf was van kersenhout, dezelfde houtsoort als de rest van ons meubilair, wat zorgde voor warmte in onze strak ingerichte woning. De keuken was mijn favoriete plek in huis geworden, ik spendeerde daar het meest van mijn tijd en het was ook nog eens voorzien van een paar leuke snufjes. Ons wandmeubel leek op het eerste oog niet heel bijzonder, maar deze massief uitziende kast was met een simpele beweging naar voren te halen waardoor onze wijnverzameling zichtbaar werd. Kevin had jaren terug een zaak voor een wijn-distributeur gewonnen, als dank kregen we nog steeds jaarlijks een doos wijn toegestuurd. Als wijnliefhebbers hadden we nooit een gebrek aan keuze en hebben een loze ruimte omgebouwd tot wijnkelder, wat Kevin en ik onze Bunker noemden.

Steffy wuifde met haar hand voor mijn gezicht. 'Gaat het wel goed met je, An? Je lijkt zo afwezig.'

We zaten op ons vaste plekje in de Pillow, waar Steffy al een half uur onafgebroken tegen me aan zat te kletsen. Ik kreeg er maar een klein gedeelte van mee. Mijn gedachten bleven bij mijn onderzoek hangen, waardoor ik het lastig vond om naar haar te luisteren.

'Het gaat wel. Ik ben gewoon teveel alleen, denk ik.'

'Je bent niet alleen, je hebt mij.'

Steffy's lieve woorden gaven me een rotgevoel over het feit dat ik mijn onderzoek naar Builder ook voor haar verzwegen. Normaal gesproken vertelde ik haar alles, maar vanwege haar betrokkenheid bij de zaak van Kevin en Rick was het beter om het ook voor haar stil te houden. Ik vertrouwde Steffy volledig, daar lag het niet aan, maar ik wilde haar niet in een lastige positie brengen, als zij informatie door zou spelen kon ze haar baan kwijtraken en dat wilde ik niet op mijn geweten hebben.

Om diepzinnige gesprekken, waarin ik mezelf misschien voorbij zou praten, geen kans meer te geven sleepte ik Steffy de dansvloer op en dronk meer dan de bedoeling was. Ik kende haar goed genoeg om te weten dat ze een poging zou wagen om me uit te horen,

zolang we op de dansvloer stonden hoefden we niet te praten en dat leek te werken.

Even na middernacht kwam ik thuis, het voelde extra stil aan na de drukte in de Pillow. Ik had geen idee waar Kevin was, ik verwachtte dat hij elk moment thuis kon komen, daarom besloot ik nog even op hem te wachten.

Een uur en drie koppen thee later was hij nog steeds nergens te bekennen. Kevin had me niets laten weten, dat deed hij eigenlijk nog maar weinig. Hij was druk daar moest ik onderhand aan gewend zijn, maar ik kreeg opeens mijn twijfels.

Zou Kevin wel aan het werk zijn?

Het was een gedachte die ik nooit eerder uit had durven spreken, omdat ik bang was dat het dan echt zou worden. Kevin was altijd aan het werk en wanneer we elkaar zagen hadden we maar weinig om over te praten. We waren langzaam van elkaar aan het vervreemden.

De klik van de waterkoker liet me schrikken. Ik zat ver in mijn gedachten waarin zich allerlei beelden voltrokken die ik liever niet had willen zien. *Heeft Kevin een affaire?*

Het idee was absurd. Ik durfde het niet te denken, ik mocht het niet denken, maar mijn emoties lieten zich niet afschrikken.

Ik schonk voor een vierde keer sinds ik thuis was gekomen kokend water in mijn beker en hing er een zakje kruidenthee in.

Het zat me niet lekker dat Kevin nog steeds niet thuis was, voornamelijk door de beelden die zich in mijn hoofd afspeelden, beelden waarin ik Kevin met een andere vrouw zag rommelen. Het liet me niet los, daarom stuurde ik hem een berichtje.

Hi schat,

Gaat alles goed? Ik hoop je nog even te zien.

X An

Er werd niet op mijn bericht gereageerd, wat mijn wantrouwen alleen maar liet groeien.

Waarom stuurt hij niks terug? Wat is hij aan het doen?

Een knappe, succesvolle advocaat zeven dagen per week hard aan het werk tot laat in de avond. Hoe meer ik er over nadacht hoe logischer het klonk. Het cliché was mogelijk waar en ik was de domme vrouw bij wie Kevin alle vrijheid had, de vrouw die niets vermoedde. Ik begreep niet waarom ik nooit eerder signalen had opgevangen of had willen zien, al was Kevin verbaal zo sterk dat hij eventuele twijfels met gemak bij me weg had kunnen nemen met een geloofwaardig verhaal.

Kevin had nog steeds niets van zich laten horen en mijn wantrouwen bleef maar groeien. Naast een affaire waren er nog meer redenen te bedenken waarom hij niet thuis was. Het zorgde er niet voor dat ik me minder zorgen maakte, daarom stuurde ik hem nogmaals een berichtje.

Hi Kev,
Laat even weten of alles goed gaat, alsjeblijft,
anders kan ik niet slapen.

X An

Niet lang daarna maakte mijn beltoon een eind aan de stilte. Ik nam op en hoorde Kevin in mijn oor tetteren.

‘Hee Annie. Allez iz goei hoor. Gja maar lekkur sjapen,’ zei hij met drie dubbele tong.

De geluiden op de achtergrond vertelden me duidelijk dat hij niet alleen was, naast muziek en hysterisch gelach hoorde ik rinkelend glas en doffe bonzen, het klonk als een explosief feestje.

‘Waar ben je?’ vroeg ik geïrriteerd.

‘Tut, tut, vouwtje, geen zjorgen. Bjen aan het werk,’ lachte Kevin.

Zijn woorden maakten me woedend, maar ik deed mijn best om dat niet te laten merken.

‘Ik had het fijn gevonden als je me had laten weten waar je uithing,’ zei ik zo normaal mogelijk.

Het bleef vervolgens stil aan de lijn, althans Kevin bleef stil. Ik hoorde nog steeds de luide achtergrond geluiden, waaronder een hysterische lach van een vrouw. Ik herkende de lach niet wat mijn aanname zo ongeveer bevestigde. Waar was Kevin? En vooral met wie? Het telefoontje stelde me alles behalve gerust. Ik had erop

vertrouwd dat Kevin dagelijks naar zijn werk ging. Ik had zelfs met hem te doen, omdat hij het zo druk had, maar ik had me nooit eerder afgevraagd waar hij precies druk mee was. Was ik dan zo naïef geweest? Er waren spanningen in ons huwelijk, maar ik geloofde dat we daar wel weer uit zouden komen. Ik was er niet vanuit gegaan dat Kevin ons huwelijk zomaar op zou geven. Mijn hersenspinsel had zichzelf vastgebeten in mijn hoofd, het lukte me niet meer om mijn vermoeden te negeren. Kevin wist mijn vermoeden zelfs te bevestigen door de verbinding te verbreken, zomaar. Hij antwoordde niet meer en zei niet eens gedag, maar hing zo op.

Ik liep ijsberend door het huis, ik had geen idee wat ik moest denken of doen. In de keuken zag ik op het aanrecht een aangebroken fles wijn staan, ik deed geen moeite om een glas te pakken, ik zette de fles zo aan mijn mond.

4

Ik schrok wakker op de bank met een fles wijn in mijn handen, die ondertussen leeg was en hoorde Kevin brullen.

‘Liefje, iik ben tjuis hoor!’

Hij stond verformfaaid op wiebelende benen in het midden van de kamer, hij had duidelijk moeite om overeind te blijven staan.

‘Was het niet veel te gezellig om naar huis te komen?’ vroeg ik sarcastisch, terwijl ik de slaap uit mijn ogen wreef.

Kevin plofte naast me op de bank, zijn lichaamsgeur zei me dat hij iets sterkers had gedronken dan bier.

‘Sjchatje, liefjuh, waarjom ben je bjoos op mij?’ lalde hij.

‘Omdat je niet bereikbaar was. Waar heb je uitgehangen?’

Het had geen zin om een gesprek met hem aan te gaan, maar ik kon het niet laten om te vragen waar hij was geweest.

‘Tek was met mijn vjader, weet hetzz nziet mjeer hjelemalz...’

En weg was hij. Kevin hing als een lappenpop op de bank en ik wist dat ik hem de komende uren met geen mogelijkheid wakker zou krijgen.

Ik had gehoopt dat ik weer rustiger zou worden wanneer hij thuis zou zijn, dat zijn aanwezigheid mijn wantrouwen weg kon nemen, maar het feit dat hij me niet eens meer kon vertellen waar hij was geweest maakte me alleen maar onrustiger.

Daglicht verminderde de intensiteit van mijn emoties, maar mijn wantrouwen was niet zomaar verdwenen na een paar uur slaap.

‘Auw, mijn kop!’ kreunde Kevin, toen ik één van de keukenkastjes een tikkeltje te hard dicht gooide.

Ik kon het niet laten om te lachen. *Boontje komt om zijn loontje.*

‘Had je me niet wakker kunnen maken?’ vroeg hij chagrijnig.

Hij kwam de keuken ingelopen en rommelde in de keukenlade waar de pijnstillers lagen. Hij keek me niet aan en ik wist niet of het door zijn kater kwam of dat het een andere reden had. Hij meed oogcontact en dat maakte me achterdochtig.

Schaamt hij zich? Heeft hij spijt?

Ik wilde weten waar ik aan toe was, maar ik durfde er niet naar te vragen, helemaal niet nu hij een rothumeur had.

We zaten in stilte tegenover elkaar aan de keukentafel, wat ongemakkelijk aanvoelde, alsof we beiden met een geheim rondliepen en bang waren dat een gesprek met de ander het geheim meteen prijs zou geven. Nu zag ik mijn onderzoek niet zozeer als een geheim, maar als een interesse wat ik nog even voor me hield. *Dat is een geheim, Anna!* Hoe vaak ik het ook goed probeerde te praten, mijn geweten sprak me steeds weer toe. Ik had mezelf voorgenomen om Kevin de waarheid te vertellen wanneer ik iets bijzonders zou vinden, maar dat was blijkbaar niet genoeg om mijn geweten te sussen.

‘Ik ga zo weg, ik heb een afspraak,’ loog ik. De stilte was niet langer uit te houden. Ik moest het huis even verlaten, anders had ik Kevin geconfronteerd met mijn vermoedens en ik wilde het antwoord eigenlijk helemaal niet weten.

‘Oké, ik zie je wel weer,’ zei hij ongeïnteresseerd.

Ik stapte zonder plan in de auto en reed op de automatische piloot naar het volgende dorp, waar ik een plek zocht om de tijd te kunnen doden. Het voelde gek om het huis te ontsnappen omdat Kevin thuis was, maar zo ontliep ik mogelijk een verhitte discussie en wat extra spanningen, ik had er al genoeg.

Ik vond een moderne koffiebar die druk werd bezocht en sloot achteraan in een rij voor de kassa. De bar was gevuld met een verscheidenheid aan klanten. Een paar meiden van een jaar of zestien zaten op een bankstel met elkaar te kletsen. Aan een tafeltje bij één van de ramen zat een jonge man met een oudere dame. Het stel viel me op omdat de man de dame zodanig aan het lachen maakte dat ze het uitschaterde. Haar bulderende lach galmde door de ruimte en liet mijn hart even smelten. Tegelijkertijd gaf het me wat jaloezie, hoelang was het wel niet geleden dat Kevin en ik hadden gelachen? Ik kon het me niet meer herinneren.

Met een grote cappuccino in mijn hand zocht ik een plekje aan een lange tafel waar ik niet de enige was die zichzelf terug wilde trekken achter een beeldscherm. Ik klapte mijn laptop open en controleerde meteen mijn alias e-mailaccount die me verraste met een aantal mails. Helaas waren ze allemaal afkomstig van mensen die me niet konden helpen. Naast informatie over Builder was ik

ook op zoek naar de auteur die het bouwbedrijf had beticht als onderdeel van de maffia. De naam onder het artikel was mogelijk een pseudoniem geweest, aangezien er niets over de auteur te vinden was. In de hoop dat de redactie van de website de echte auteur kende had ik ze aangeschreven, maar helaas wisten zij ook niet om wie het ging. Het betreffende artikel was al een aantal jaar oud, waardoor het zeer lastig, al niet onmogelijk was om de auteur te kunnen vinden, daarom koos ik voor een andere weg. De oud-werknemers van Builder die zich hadden uitgesproken over hun voormalig werkgever. Twee van hen waren ondertussen overleden door ongevallen die ik iets te toevallig vond, daarom wilde ik in contact komen met de enige nog in levende getuige, Jack Laine. Hij wist mij wellicht meer te vertellen over het bouwbedrijf waar hij werkzaam voor was geweest.

Hoewel de naam Jack Laine anders deed vermoeden leek de bewuste man makkelijker te vinden dan gedacht. Via een vermoedelijk social media account had ik een woonplaats weten te achterhalen, een dorp waarin maar één Jack Laine woonachtig was.

En dan? Kan ik daar zomaar naar toe gaan?

Ik wist niet eens waar ik precies onderzoek naar deed en wat ik ermee wilde bereiken, ik deed het voornamelijk uit pure nieuwsgierigheid. Maar wat moest ik de man vertellen?

Improviseer, An! Daar ben je goed in!

Het hele onderzoek naar Builder was een impuls geweest, maar het deed me goed om weer productief te zijn. Ik had te veel tijd verspild met het overdenken van mijn huwelijk en de sleur waarin we terecht waren gekomen, misschien was het wel mijn eigen schuld dat er spanningen tussen Kevin en mij waren ontstaan. Ik had niets anders omhanden gehad en mijn eigen frustraties op Kevin geprojecteerd. Het was dan niet zo netjes van me om tegen Kevin te liegen over een afspraak die niet bestond, als ik mijn leven weer op zou pakken door nuttig bezig te zijn, dan zou dat mijn huwelijk ook goed doen.

Met een verse cappuccino in mijn hand voor onderweg stapte ik mijn auto in en toetste op mijn navigatiesysteem het adres van Jack Laine in.

5

Ik parkeerde mijn auto aan de overkant van een ruim vrijstaand huis en bleef er even naar kijken. Het huis zag er verzorgd uit, het gazon was netjes bijgehouden en ik ging er vanuit dat er kinderen over de vloer kwamen, aan een glijbaantje naast het huis te zien. Ik liep naar de voordeur van het huis, belde aan en veegde nerveus wat kreukels uit mijn rok. Het bleef stil. Ik belde nogmaals aan en bleef een beetje onhandig voor de deur staan, niet wetende wat ik moest doen. Hoelang kon ik daar blijven wachten tot mijn aanwezigheid stalkervormen aannam? Ik wilde bijna opgeven en weglopen, toen de deur geopend werd door een dame van een jaar of zestig met bijzonder blauwe ogen.

‘Goedendag mevrouw. Mijn naam is eh.. Esther Adams. Ik ben op zoek naar Jack Laine.’ Het had niet veel gescheeld of ik had mijn eigen naam genoemd.

‘U bent op zoek naar Jack?’ De dame keek me verwonderd aan. ‘Dat klopt. Ik wil graag wat vragen aan hem stellen.’

Ik wilde de dame niet meteen vertellen wat de exacte reden van mijn komst was, in ieder geval niet voordat ik Jack had gesproken. ‘Het spijt me mevrouw Adams, maar Jack kan u niet helpen.’ Haar droevige gezicht maakte me huiverig voor de reden waarom. ‘Jack is niet meer bij ons, ziet u..’

‘Oh mijn hemel, daar was ik niet van op de hoogte. Mijn excuses.’ Er trok een enorm schuldgevoel over me heen. Als ik niet op stel en sprong was vertrokken en wat meer onderzoek had gedaan naar Jack dan had ik al veel eerder geweten dat ook Jack niet meer in leven was.

‘Het geeft niks meid. Kom maar even binnen, misschien kan ik je helpen.’ De dame deed een stap achteruit en gebaarde me om binnen te komen. Ik aarzelde even, voordat ik haar volgde.

De woning zag er van binnen net zo verzorgd uit als van buiten en het was zeer modern ingericht.

‘Wat woont u hier mooi,’ zei ik om een gesprek te starten.

‘Dank u. Dit is het huis van mijn zoon.. Jack.’

Ze nam me mee naar een grote keuken en wees in de richting van een bar waar een aantal bijpassende stoelen stonden.